

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.373/2013/15. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. év május hó 15. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a **Budapest Környéki Törvényszék** 2013. év június hó 18. napján kelt **4.B.37/2013/14. számú ítéletét megváltoztatja.**

A vádlott élet elleni cselekményeit a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette kísérletének, a vagyon elleni cselekményét a 2012. évi C. törvény 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett rongálás büntettének minősíti.

A főbüntetését 5 (öt) év börtönre, a mellékbüntetését 5 (öt) év közügyektől eltiltásra enyhíti.

A szabadságvesztés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.240 (tizenötezer-kétszáznegyven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o k á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. június 18. napján meghozott 4.B.37/2013/14. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166. § (1), (2) bekezdés d) pontja szerinti 2 rb. emberölés büntettének kísérletében és a Btk. 324. § (1), (4) bekezdés a) pontja szerinti folytatólagosan elkövetett rongálás büntettében. Ezért halmazati büntetésül 8 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő

beszámításával. Rendelkezett a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és azok kiadásáról. Kötelezte a vádlottat 854.476,- Ft bűnügyi költség megfizetésére; megállapította, hogy az ezt meghaladó 198.882,- Ft bűnügyi költséget az állam visel.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a büntetés súlyosítása érdekében; a vádlott és védője részfelmentésért és a büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezését írásban azzal indokolta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés nem áll összhangban a vádlott által elkövetett cselekmény társadalomra veszélyességével és a bűnösségi körülményekkel. A törvényszék eltúlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, de nem értékelte kellő súllyal a vádlott cselekményének káros hatásait, azt, hogy az idős sértettnek új helyre kellett költöznie, a cselekmény óta zaklatott, nem tud aludni, nyugtatót és altatót kell szednie. A 2 rb. akár életfogytig terjedő szabadságvesztéssel büntethető, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés és a jelentős kárt okozó rongálás büntettének halmazata miatt tévesnek értékelte az enyhítő szakasz alkalmazását. A cselekmény minősítése körében pedig felhívta a figyelmet arra, hogy megfontolandó az emberölés tekintetében is a folytatólágosság alkalmazása szemben az EBH2002.731. számú elvi döntésben írtakkal. Az ügyész szerint visszás jogi minősítést eredményez, hogy a vagyon elleni bűncselekmény tekintetében folytatólágosság, míg az életelleni cselekménynél a halmazat állapítható meg, összességében a fő- és mellékbüntetés tartamának növelését indítványozta az ügyész.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.760/2013/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Az abban írtakra tekintettel a kiszabott büntetés súlyosítását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész a fellebbezését azzal tartotta fenn, hogy a vádlott cselekményének elbírálásánál az új Btk. alkalmazása a kedvezőbb. Ezért a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette kísérletének, valamint a 371. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás büntettének indítványozta értékelni a vádlott cselekményét. Továbbra is az enyhítő szakasz mellőzésével tartotta indokoltnak a büntetés kiszabását azzal, hogy az új Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározását kérte rögzíteni az ítélet rendelkező részében.

A védő fenntartotta a másodfokú bírósághoz korábban eljuttatott beadványában írtakat a nevelői vélemény beszerzésére, továbbá a Katasztrófavédelmi Parancsnokságnak a megkeresésére vonatkozóan. Utóbbit azért tartotta

indokoltnak, mert igazolná, hogy a tűzoltóság és az elkövetés helye közötti távolság csekély, néhány perc alatti kivonulást tett lehetővé.

Az indítvány elutasítását követő perbeszédében a védő ismét a bizonyítási indítványában foglaltakra hívta fel a figyelmet, továbbá arra, hogy az elkövető piromán hajlamú, gyermekies személyiség, amely kihat a cselekménye következményeinek értékelésére. Eseti döntésekre hivatkozással a különös kegyetlenség megállapításának mellőzését kérte különös tekintettel arra, hogy a gátlástalan elkövetés egyáltalán nem jellemző a vádlottra.

A vádlott felszólalásában a megbánásának adott hangot.

---0---

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával, ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve folytatta le az eljárását. Ennek során meghallgatott minden olyan tanút, illetőleg tárgyalás anyagává tette mindazokat a bizonyítékokat, akik, amelyek az ügy mikénti elbírálása szempontjából jelentőséggel bírtak. Szemben a vádlott védőjének indítványával, a másodfokú bíróság nem látta indokoltnak a bizonyítás kiegészítését az indítványban szereplő megkeresésekkel. Az eljárás során nem képezte vita tárgyát, hogy a vádlott kifogástalan magaviseletet tanúsít a büntetés-végrehajtási intézetben, ennek további bizonyítása már csak ezért sem indokolt. Miként arra sem merült fel adat, hogy a vádlott azért gyűjtotta volna fel két alkalommal is a sértett házát, mert a közelben tűzoltóság található. Ilyen indítékot sem a nyomozás, sem az elsőfokú eljárás nem tárt fel. Erre vonatkozó vádlotti előadás hiányában ennek vizsgálata ugyancsak indokolatlan.

Az előbbiekhöz képest az elsőfokú bíróság túlnyomó részt megalapozottan állapította meg a történeti tényállást. A vádlott személyi körülményeivel kapcsolatban helyesen rögzítette a cselekmény elkövetését elősegítő, megkönnyítő, ugyanakkor korlátozottságot nem jelentő személyiség zavarát. Az elsőfokú ítélet 4. oldal 1. bekezdésében helyesen rögzítette, hogy a vádlott által két alkalommal is felgyújtott házba vezetékes gáz volt, illetve a konyhában propán-bután palackos gáz is. Az is helyes megállapítás, hogy a lakókörnyezetét gondozó, rendben tartó sértettől egyértelműen felismerhető volt, hogy az ingatlant állandó jelleggel lakja.

Ugyanakkor az utóbbi két körülmény tekintetében a megállapított tényállás mégsem volt mindenben teljes körű. A Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjának második fordulata szerinti, a tényállás hiányos megállapításában megnyilvánuló hiányosságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja, az iratok tartalma alapján a következők szerint orvosolta:

- A vádlott kisgyermekkor óta ismeri a sértettet. A vádlottnak tudomása volt arról, hogy mind 2011. november 14. napjára virradóan, mind november 28. napjáról 29-re virradóan a sértett a ... szám alatti házban alszik.
- Egyik tűz alkalmával sem került mások élete veszélybe, mert a tűz továbbterjedésének lehetősége nem állt fenn.
- A sértett halála hosszabb ideig tartó égés következtében, átégés hatására, elsődlegesen a bekövetkezett füst fojtó hatása miatt következhetett volna be. Az épületben lévő vezetékes gáz tekintetében annak fáklyaként történő égés veszélyével kellett számolni.

A tényállás előbbiek szerinti változtatását részben az elsőfokú bíróságnak a tényálláson kívül, a bizonyítékok értékelése során tett - egyebekben helyes - megállapításai indokolták. Az elsőfokú ítélet 16. oldal 4.3.1. pontjának 2. bekezdésében és nem a történeti tényállásnál rögzítette azt ugyanis, hogy nem csupán a sértett lakókörnyezetében volt ismert, hogy lakja a ... szám alatti házat, hanem „azt a vádlott is tudta, aki ismerte a sértettet, sőt Húsvét alkalmával meg is locsolta”. Ugyan e pontban az elsőfokú bíróság összegzésként azt is megállapította, hogy a vádlott mindkét tűz okozásakor tisztában volt azzal, hogy a sértett a lakóingatlanban tartózkodik. E helyes ténybeli következtetést a másodfokú bíróság a történeti tényállásba emelte át.

Az elsőfokú bíróság a történeti tényállásban rögzítette, hogy halálok lehetett volna az, hogy a sértett súlyos égési sérülést szenved el, illetve a különböző égéstermékek mérgező hatására veszti életét. Kétséget kizáró bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a sértett halála mely okból következett volna be, mivel a sértett egyik alkalommal sem szenvedett el semmilyen sérülést. Alapveti jelentőséggel bír ugyanakkor az in dubio pro reo elve: a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem róható a vádlott terhére. Ennek az alapelvnek megfelelően a másodfokú bíróság a tényállásban kizárólag azt az egyébként helyes elsőfokú bírósági megállapítást rögzítette, hogy a sértett halála elsődlegesen a keletkező füst fojtó hatása miatt következett volna be. E körülménynek a minősítés szempontjából van el nem mellőzhető jelentősége.

Az elsőfokú bíróság ugyancsak a 15. oldal 3. bekezdésében állapította meg, hogy a hő hatásának kitett propán-bután gáz felrobbanásának, vagy rongálódása folytán a levegővel robbanóképes elegy alkotásának esélye is fennáll. A hosszabb időn át tartó második égés alkalmával sem következett be ilyen esemény. Ezzel kapcsolatosan a szakvéleménye szerinti, a vezetékes gáz sérülésekor a fáklyaként történő égés bekövetkeztének lehetőségét rögzítette a történeti tényállásban a másodfokú bíróság (az igazságügyi tűzvédelmi szakértő szakvéleménye 15. oldal utolsó bekezdés). Ugyancsak a szakvélemény állapította meg, hogy nem volt reális veszély a tűz más házakra való áttérjedésének (14. oldal 2. bekezdés). Ezt figyelembe véve megállapítható, hogy más, mások, vagyis több ember élete nem került veszélybe.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás egyébként hibamentes. A Budapest Környéki Törvényszék a bizonyítékok értékelése során a logika szabályait betartotta, a felmerült bizonyítékokat egyenként és összességében is helyesen mérlegelte. Ahogy az előbbiekben a másodfokú bíróság már jelezte, e bizonyíték értékelés egyes helyes megállapításainak a történeti tényállásban van a helye, melyeket a másodfokú bíróság oda szerkesztett át.

---0---

A megállapított tényekből, azok mikénti értékeléséből az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy a vádlott a cselekmény elkövetésekor eshetőlegesen ölési szándékkal gyújtotta fel két alkalommal a sértett házának nádtetejét. A cselekmény minősítése során helyesen hivatkozott azokra az eseti döntésekre, melyekre figyelemmel a vádlott magatartását különös kegyetlenséggel elkövetettnek minősítette. E körben ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül a jogi álláspontjának alátámasztására szolgáló mindhárom eseti döntésben a tűzgyújtás égésgyorsító segítségével történt. Ilyenkor a tűz sokkal rövidebb idő alatt fejt ki pusztító hatását, melynek folytán valóban megnő az égéshalál bekövetkeztének reális veszélye. A hivatkozott eseti döntésekben az elkövető ezen kívül további elkövetési magatartást is megvalósított kifejezetten abból a célból, hogy megakadályozza a sértett menekülését az égő épületből.

A BH 2002.45. számú eseti döntésben írtak szerint utóbbi magatartását a terhelt akként fejtette ki, hogy a sértett által lakott fabódé rács ajtajának lakatpántjába egy vasdarabot tett, hogy ne tudja elhagyni a lakó épületet, majd társa égésgyorsítóként benzint locsolt szét és gyújtották meg a bódé tetején lévő kátránypapírt. A BH 2004.347. számú eseti döntésben az elkövetők festékhígítót használtak égésgyorsítóként, melyet az egyedül menekülésre használható bejárati ajtóra locsoltak és gyújtottak meg. A BH 1998. 261. számú eseti döntésben pedig az elkövető a sértett által magára zárt házat a nyitott ablakon keresztül, a helyiségbe juttatott gázolaj segítségével gyújtotta fel.

Az előbbi eseti döntésekben írtakhoz képest a vádlott tehát sem égésgyorsítót nem használt, sem a sértett menekülését megakadályozó akadályt nem készített. A történeti tényállásban írt változás folytán kétséget kizáró bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a sértett halála a megégése miatt következett volna be, ezért a bíróság azt állapította meg, hogy a gázok mérgező hatása miatt kellett ezzel számolni. Erre az esetre a BH 1993. 83. számú eseti döntés megfogalmazása az irányadó. Részben az előzőekhez hasonlóan ebben az esetben is megpróbálta megakadályozni az elkövető a menekülést az arra szolgáló ajtó kívülről történő elreteszelésével. A Legfelsőbb Bíróság ehhez képest mégis azt állapította meg, hogy bár a tűzhalál okozása különös kegyetlenséggel elkövetett emberölésnek minősül, azonban *„a vádlott cselekménye távoli kísérleti szakban maradt, nem vonható le arra alapos következtetés, hogy a sértettek halála - a bűncselekmény befejezettsége esetén - égési sérülések, avagy más ok folytán következett volna be*

(például füstmérgezés, amelynek a lehetőségére a tűzvédelmi szakértő is utalt az elsőfokú bíróságon tartott tárgyaláson). Ezért a súlyosabb minősítést eredményező körülmény megállapítására sem kerülhetett sor.” Az előbb idézetekre figyelemmel az eseti döntés iránymutatásának megfelelően a másodfokú bíróság mellőzte a különös kegyetlen elkövetés megállapítását a cselekmény minősítésénél.

Ezen álláspont helyességét támasztja alá a Magyar Büntető Jog kommentár a gyakorlat számára kötet 369. oldalán található magyarázat. A szerző kiemeli, hogy a különös kegyetlenség megállapításra következtetési alapként szolgál - egyebek mellett - a véghezvitel módja. *„Ebből a szempontból azonban figyelemmel kell lenni arra is, hogy gyakran éppen ezek a tényezők nyújtanak alapot az eshetőleges ölési szándék megállapítására és az emberölési cselekménynek a testi sértéstől való elhatárolására, ezért az ilyen és ehhez hasonló esetekben az emberölés különös kegyetlenséggel elkövetésének a megállapításához csak ez nem vezethet, mert az azonos körülmény kétszeres büntetőjogi értékelését jelentené: egyrészt a testi sértési bűncselekmény helyett az emberölés, másrészt az emberölés alapesete helyett a minősített eset megállapítását. Ez az általános büntető jogi elvek sérelmét eredményezné”.*

Ugyancsak volt alapja a vádlott cselekményeinek két rendbeliként történő értékelésének: az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott és az ügyész által is hivatkozott EBH 2002.731. számú jogeset ugyanis valóban ennek megállapíthatóságát mondta ki. Az eseti döntés alkalmazhatóságának vizsgálatánál ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy bár a Legfelsőbb Bíróság kimondta: ugyanannak a sértettnek a megölése *„homogén halmazatot alkot, amelyek mindegyike önmagában emberölés kísérlete lenne, törvényi egység ilyenkor nem létesül”*, ám a hivatkozott ügyben mégsem állapította meg a több rendbeli emberölés büntettének kísérletét, hanem egységesen különös kegyetlenséggel, több emberen, sok ember életét veszélyeztetve elkövetett emberölés büntette kísérletének minősítette a vádbeli cselekményt. Kifejtette, hogy a „több emberen” törvényi szóhasználat nyelvtanilag is több, vagyis különböző embereket jelent, mely esetben nem halmazat, hanem a Btk. 166. § (2) bekezdés f) pontja szerinti minősített eset valósul meg. [A büntetőjogi kommentár a 37. oldal II/2/b. pontjában ezzel kapcsolatosan azt az indokát adja e jogi megoldásnak, hogy a jogalkotó törvényi egységet hozott létre a szigorúbb büntethetőség érdekében, hiszen ha *„az emberölés alapesetét megvalósító cselekmények egynemű alaki halmazatban állnának egymással, életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabására nem kerülhetne sor”*.]

Az eseti döntés I. részében kiinduló pontként rögzítette a Legfelsőbb Bíróság, hogy *az emberölések folytatóságosága fogalmilag kizárt*. Az indokolásban a következőket fejtette ki: *„ugyanannak a passzív alanynak a kétszeri megölése fogalmi képtelenség, ezért az elkülönült, önálló, befejezett ölési cselekmények folytatóságosága fel sem vetődhet. Miután a kísérlet a befejezett bűncselekmény megelőző stádiuma, dogmatikailag kézenfekvő: ugyanannak a sértettnek a*

sérelmére megvalósult emberölések kísérlete sem lehet folytatólagos egység, hanem két vagy több rendbeli emberölés kísérlete... Az előbb fejtegetettekben - egy ember kétszer nem ölhető meg, a kísérlet pedig a befejezett bűncselekmény megelőző stádiuma - az is következik, hogy ugyanannak a passzív alanynak a sérelmére elkövetett, s egy eljárásban elbírált azok az ölési cselekmények is homogén halmazatot alkotnak, amelyek mindegyike önmagában emberölés kísérlete lenne, törvényi egység ilyenkor nem létesül”.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az emberölés büntettének jogi tárgya az emberi élet, amely a megismételhetetlenség ténye folytán valóban csak egyszer oltható ki. Egyetértett ezért az eseti döntésnek azzal a megállapításával, hogy a passzív alany kétszeri megölésének fogalmi képtelensége folytán valóban nincs ok a cselekményt törvényi egységként folytatólagosan elkövetett emberölésnek értékelni. További érv a folytatólagosság kizártságára, hogy az emberi élet fokozatosan nem sérthető.

Az eseti döntésben ugyanakkor kizárólag csupán azt vizsgálták, hogy az emberölésnél a törvényi egység - a folytatólagosság - megállapíthatósága kizárt. Nem került sor annak értékelésére, hogy az elkövető által ugyanazon sértettel szemben megvalósított egynemű cselekmények nem alkotnak-e látszólagos anyagi halmazatot, ezáltal természetes egységet, és arra a kérdésre sem adott választ, hogy ha a többszöri kísérlet végül befejezett ölési cselekményre vezet, akkor a korábban kísérleti szakban maradt cselekmények miként viszonyulnak a befejezett öléshez, halmazatot kell-e ez esetben megállapítani.

A jogirodalomban a látszólagos anyagi halmazat egyik alapvető példája, amikor nincs helye halmazat megállapításának a befejezett bűncselekmény mellett ugyanazon cselekmény kísérlete miatt [vö. Büntetőjogi kommentár 32. oldal 6/a) pont]. Ilyenkor az egyes rész-cselekmények természetes egységet alkotnak, ami kizárja a halmazat megállapíthatóságát. Ugyancsak mellőzte a halmazat állapítását a Legfelsőbb Bíróság a BH 1989. 298. számú eseti döntésében, melyben egységnek minősítette a terhelt azon cselekményeit, amikor az első sikertelen mérgezés után, az ennek következtében orvosi kezelés alatt álló sértett sérelmére ismét hasonló cselekményt követett el, melynek következtében a sértett immár elhalálozott.

A sértett életben maradása esetén dogmatikailag nem indokolható, hogy a kitartó, hosszú időn át kifejtett, adott esetben a napokon, heteken vagy hónapokon át tartó mérgeztetési cselekménynél az elkövetés számához igazodóan akár 80-100 rendbeli emberölés büntette kísérletének a megállapítása, míg a halál bekövetkeztekor, végül befejezett cselekmény esetén azokat egy rendbeli ölésnek minősíteni.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezért az ugyanazon sértett sérelmére megvalósított ölési cselekményeknél a törvényi egység, a folytatólagosság a kizárt;

a sikertelen ölési cselekmények ugyanakkor egymással látszólagos anyagi halmazatot alkotnak. Az ölési cselekmény speciális jogi tárgya folytán az ugyanazon sértett sérelmére többször elkövetett ilyen cselekmények természetes egységet alkotnak, melyre tekintettel nem kerülhet sor sem kísérlet, sem befejezett cselekmény esetén halmazat megállapítására.

Tekintettel arra, hogy a halmazat megállapíthatósága a másodfokú bíróság álláspontja szerint kizárt, a vádlott cselekményét - szemben az EBH-ban írtakkal - egy rendbelinek minősítette. Az egy rendbeli cselekmény minősítésével egyidejűleg az ismétlődő elkövetés nyomatékos súlyosító körülmény, az esetleges előre kiterveltség pedig az emberölés minősített esete.

---0---

Az előbbi eltérésekkel az elsőfokú bíróság az ítélete meghozatalakor helyesen minősítette a vádlott ölési cselekményét az elkövetés idején hatályos Büntető törvény szerint. Ahogyan a másodfokú bíróság az előbbieken rámutatott, mellőzendő volt a cselekménynek a Btk. 166. § (1) bekezdésébe mellett azt a (2) bekezdés d) pontja szerinti minősítése, valamint a halmazat megállapítása.

Az időközbeni jogszabályváltozás folytán a másodfokú bíróságnak abban a tekintetben is állást kellett foglalnia, hogy a vádlott cselekménye az elkövetés idején, avagy a másodfokú elbíráláskor hatályos törvény rendelkezései szerint bírálendő el. Mind az 1978. évi IV. törvény, mind pedig a 2012. évi C. törvény 2. §-a kimondja, hogy a cselekményt az elbíráláskor hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni; ha azonban az új Btk. szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni.

Az új Btk. rendelkezései szerint a mintegy 2,5 millió forintba elkövetett rongálás nagyobb értékre, nem pedig jelentős érékre - mint az elkövetés idején hatályos Btk. szerint - elkövetett. A korábban egy évtől öt évig terjedő büntetéssel fenyegetett cselekmény büntetési tétele jelenleg három évig terjedő szabadságvesztés. E körülmény már önmagában felveti az új törvény alkalmazhatóságát. E mellett nem hagyható figyelmen kívül a Kúria 4/2013. (X. 14.) BK véleménye. E szerint „*[h]atározott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására*”.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint utóbbi rendelkezés, a feltételes szabadságra bocsáthatóság kedvezőbb volta folytán az új Büntető Törvény szabályait kell alkalmazni. Ezért a vádlott által elkövetett bűncselekményeket a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdésébe ütköző, és a szerint minősülő emberölés büntette kísérletének, valamint a 371. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (3)

bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett rongálás büntettének minősítette.

Összességében a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a vádlottnak valamennyi cselekménye enyhébben minősült. Erre is figyelemmel a vádlott és védőjének fellebbezését az enyhítésre irányulóan megalapozottnak találta.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel a súlyosító és enyhítő körülményeket. A cselekmény minősítésének megváltozása folytán ugyanakkor nem minősül súlyosító körülménynek a kettőnél több halmazat, valamint az ölési cselekmény enyhébb minősítésére tekintettel további enyhítő körülményként értékelendő az időmúlás is. A minősített emberölés életfogytig tartó büntethetőségére tekintettel ugyanis e körülményt nem lehetett volna ekként értékelni.

A cselekmény minősítésének vádlott javára történő megváltozása és a bűnösségi körülmények enyhülése folytán a másodfokú bíróság nem találta megalapozottnak az ügyészi fellebbezést, nem látta indokoltnak a büntetés súlyosítását. A vádlott és védője enyhítésért bejelentett fellebbezése viszont alapos.

Az emberölés alapesetének megállapítása folytán a Btk. 82. §, az ún. enyhítő szakasz alkalmazásának mellőzésével volt indokolt a büntetés kiszabása. Az enyhítő körülmények nagy számára figyelemmel ugyanakkor a középértékes szabadságvesztés indokai sem álltak fenn a Btk. 80. § (2) bekezdés alapján. Az elsőfokú bíróság által kiszabotthoz képest a vádlott fiatal felnőtt korát is nagy nyomattal értékelve (az elkövetéskor húsz éves volt) a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés, valamint az ehhez igazodó tartamú közügyektől eltiltás volt a másodfokú bíróság álláspontja szerint a büntetés céljának és a büntetés kiszabási elveknek [Btk. 79-80. §§] megfelelő joghátrány. Az ítéletábra ezért a fő- és mellékbüntetés mértékét 3-3 évvel enyhítve azok tartamát egyaránt 5 évben határozta meg.

A megváltozott jogszabályi környezetben a szabadságvesztést a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben kell végrehajtani. Az új törvény öt éves szabadságvesztés esetén is lehetőséget biztosít az ún. „feles kedvezmény” alkalmazására [Btk. 38. § (3) bekezdés]. A cselekmény elkövetését megbánó, azzal egyébként sérülést nem okozó, személyiségzavarban szenvedő vádlottal szemben úgy rendelkezett, hogy a büntetése fele részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazására a Btk. 61-62. §§ az irányadók.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az előbbi részében a Fővárosi Ítéletábra a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítéletet az egyéb, törvényes részében a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, beleértve az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig töltött időt is a Btk. 92. § (1)-(2) bekezdéseire figyelemmel került sor.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. évi május hó 15. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.37/2013/14. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.373/2013/15. számú ítéletében írt változtatással 2014. május 15.napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. év május hó 15. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül: